

DISCLAIMER

Deși incontestabil o carte cu valențe autobiografice, volumul de față împletește multiple experiențe nefericite din mediul corporatist și nu numai, experiențe pe care le-am trăit, dar și care mi-au fost aduse la cunoștință de către terțe persoane, cunoscuți și prieteni. Fiind o carte cu un caracter tematic, m-am concentrat exclusiv pe redarea și potențarea **caracterului patologic al unor indivizi**, demn de cel al unor personaje biblice sau istorice la care uneori am făcut referire.

Acest volum NU este îndreptat împotriva mediului de lucru corporatist, **singurul** ce a creat de la zero un standard de lucru decent în România post-revoluționară, ci împotriva unor personaje bolnave ce s-au născut, au crescut și proliferat, precum microbii, fie în acest cadru propice proto-corporatist, insuficient procedurat și reglementat, ce a permis derapaje grosolane, fie în societatea civilă incipientă și dezechilibrată de după '89.

Cartea se dorește a fi o odă adusă rezistenței și performanței individuale realizate în medii de lucru ostile, **un imn închinat mândriei individuale și naționale**, singurele capabile de a salva un individ și un popor de la o condiție de sclavagism modern- în toate colțurile lumii, de a-l ridica din mlaștina promiscuității morale, până pe vârfurile cunoașterii și civilizației, posibile datorită fondului genetic extraordinar cu care suntem înzestrați.

Volumul a fost conceput ca și este o creație literară, cu pasaje alegorice, fantastice și nu trebuie în niciun caz citit și analizat cuvânt-cu-cuvânt printr-o comparație 1:1 cu realitatea economică, socială, artistică românească, deși își extrage esența din toate acestea. De asemenea, întrucât acoperă o perioadă lungă de timp, de

aproape 40 de ani, multiplele realități comentate în volum aparțin **contextului temporal** la care se face referire în text. Este posibil ca, în anumite privințe, lucrurile să se fi schimbat mult între timp, să fi fost îmbunătățit **sau poate nu**, dumneavoastră decideți.

Toate personajele din acest volum – fie că vorbim de cele umane, fie de unele materiale, colective, precum corporațiile – sunt inspirate din unele reale, însă au fost transformate și potențate –într-o măsură mai mare sau mai mică – potrivit tematicii declarate a acestei cărți, pentru a-și aduce contribuția proprie la atingerea obiectivului urmărit.

Niciunul dintre personajele ce populează cartea (umane și/sau colective, corporații) nu are un corespondent direct în realitate, în timp ce numele acestora sau naționalitățile sunt fictive. Orice asemănare până la identitate cu realitatea este întâmplătoare și de nedorit, întrucât în continuare vom vorbi exclusiv despre o lume bolnavă, populată cu personaje bolnave, așa cum este orice scriere respectabilă despre INFERN.

*Soției mele, cea care mi-a fost alături
în toată povestea asta*

INTRODUCERE... ÎN INFERN

Peștele cel mare îl înghite pe cel mic, Pieter Bruegel cel Bătrân, 1556

„Pe când e omu-n miezul vieții lui
M-aflam într-o pădure-ntunecată,
Căci dreapta mea cărare mi-o pierdii.

Amar mi-e să vorbesc cât de-nfundată
Pădure-a fost, încât de-a ei cumplire,
Gândind la ea mi-e mintea-ncrâncenată.”

Dante Alighieri, Divina Comedie

Se spune că iertarea este cea mai mare virtute omenească. Suntem botezați și crescuți în spiritul acestei credințe de origine semită, fiind învățați să întoarcem imediat obrazul pentru a primi și cealaltă palmă, fie ca aceasta ne este administrată de propria conștiință, fie că însăși soarta socotește că a sosit timpul să se distreze cu noi, lăsându-și amprente pe pielea noastră vestejita de vreme. Iertarea are rolul său, creând în general o lume mai bună, mai suportabilă, însă este prea adesea intens exploatată de o societate, de un mediu, în care personaje patologice, psihopate care, având în mână toate frâiele puterii, își folosesc această armă pentru a-și dezlănțui asupra inferiorilor ierarhici sau adversarilor ideologici toate pornirile atavice, toate fetișurile reprimite, mizând totul pe personalitățile slabe, iertătoare, ale victimelor. Și pentru că, în general, nouă, celorlalți, spectatorilor, nu ne place să ne asociem cu cei atinși de soartă, îi ignorăm complet, vorbind despre ei pe la colțuri, cu voce scăzută, să nu fim auziți. Când semenii de-ai noștri sunt călcați în picioare moral, fiind supuși la torturi demente, pe parcursul a perioade lungi de timp, asistăm jalnici, lipsiți de reacție, fericiți că obiectul opresiunii nu suntem noi sau familiile noastre.

Noi, românii, precum și alte popoare eliberate din dictaturi de lungă durată, în care spiritul civic, mândria individuală și națională, dragostea față de dreptate, au fost complet eliminate prin secționare cu bisturiul, avem tristul obicei, cunoscut de altfel, de a ne auto-ridicula, în mentalitatea noastră colectivă fiind perpetuu inferiori altora. Sentimentul acesta s-a născut imediat după revoluție, când am descoperit cu toții că rămăsesem în urmă cu peste 50 de ani comparativ cu civilizația occidentală, însă s-a agravat enorm în ultimii ani și continuă să se agraveze de când treptat, o parte din **populația noastră disperată a preluat muncile cele mai nedorite din Europa**, cele mai prost plătite, cele mai josnice, inducând ideea unei națiuni second-hand, de unică folosință. Cu atât mai grav mi se pare faptul că a dispărut orizontul de timp față de care ne raportăm, atunci când ne gândim la o lume mai bună. În anii '90 a fost inventată sintagma „a

vedea luminița de la capătul tunelului”, ceea ce însemna că eram pe drumul cel bun. Astăzi trăim cu vagul sentiment că mergem din rău în mai rău, dintr-o criză economică, socială și morală, în alta, cu mici intermezzo, de respiro.

În multe zone din Occident, turistului român i se întoarce spatele sau primește un zâmbet disprețuitor atunci când răspunde la clasică întrebare a vânzătorilor de suveniruri: „*Where are you from?!*” Obişnuim să ne atacăm între noi în mediile corporatiste și nu numai, fără scrupule, pentru o bucată de pâine în plus. Cum de s-a ajuns la o asemenea situație josnică și mai ales care este soluția ieșirii din această drojdie morală?! Ce anume leagă indivizii aparținând civilizațiilor occidentale, ce îi susține în cele mai dificile momente ale istoriei și îi împinge înainte, spre victorie? Ce anume ne dezbină pe noi, românii?!

Există o singură soluție și aceea implica promovarea constantă și intensivă a valorilor excepționale ale neamului nostru, prin referirea la tot ce am creat mai bun noi ca popor, prin accederea la conducere a celor mai valoroși dintre noi, capabili să ne conducă într-o nouă eră. Poate nimic nu mai poate fi făcut pentru noi, copiii revoluției, sau bătrânii nostalgici după jugul comunist, însă copiii și tinerii de astăzi, crescuți într-o atmosferă democratică și liberă, de mândrie națională, de promovare a valorilor individuale și nu de terfelire a lor, nu vor mai accepta cu ușurință să fie călcați în picioare și exploatați fără scrupule de către diverse personaje bolnave, așa cum de prea multe ori am acceptat noi, pentru a pune o pâine pe masă, pentru a plăti o rată de credit.

De douăzeci și cinci de ani canalele media promovează constant ca valori cele mai patologice forme ale existenței umane, ființe contorsionate moral, ce au un singur element în comun- BANUL- indiferent de mijloacele sau forma în care l-au dobândit. Ratingul a adus înjurătura și lipsa de educație în prim plan, creând o conexiune

sinalagmatică între ceata de maimuțe ce se scâlâmbăie la TV și ceata de acasă, ce sparge semințe și se deparazitează unul pe celălalt în sânul familiei. „Strada” a luat locul educației și cunoașterii, prea-mărind în media cei câțiva ani de glorie ai oricărui tânăr golan, ce terorizează cu gașca lui întregul cartier. Faptul că la maturitate, acești „rebeli bătauși” ajung pe plantații de căpșuni sau înveliți în praf de ciment până la ochi, faptul că își sfârșesc existențele în birturi sordide, acolo unde-și lasă ca amintire și ultimii dinți alături de legendele tinereții, nu este popularizat, nu face un rating suficient de bun. Rămâne emblematică declarația unui realizator de emisiune nocturnă de divertisment: *„Eu aș face o emisiune de înaltă ținută morală, în care aș promova personaje valoroase, ce înseamnă ceva pentru neamul nostru, însă nu aș avea rating”*. Din păcate nu a continuat fraza cu implicitul *„De aceea fac aceste emisiuni mizerabile, deplorabile moral și la limita prostituției, că se vinde”*, poate așa ar fi trezit vreo urmă de mândrie personală în ascultători, determinându-i să schimbe canalul. Acest cerc vicios evoluează în spirală, ducându-ne ca națiune spre adevăratul **Infern al conștiinței**, din care nimic nu ne mai poate salva. În aceste condiții promiscue, ne mirăm astăzi de rezultatele acestei campanii mizerabile de peste două decenii? Astăzi când în țara noastră nu se mai poate nimeni îmbogăți foarte ușor prin furt și comerț cu terenuri, așa cum „vedetele” media au demonstrat ani în șir în fața copiilor uimiți, ne mirăm oare de faptul că ne pleacă tinerii din țară?!

* * *

Pentru că avem tendința să uităm prea repede momentele fericite din viață, pentru mulți dintre noi privitul în urma seamănă al naibii de mult cu o Vale a Plângerii, de aici și ideea înrădăcinată în multe filosofii de *„viața ca suferință”* sau *„viața ca ritual de trecere”*, un scurt pasaj către o existență eternă. Suntem îndemnați în masă să iertăm cât mai mult, pentru că dacă o facem cu toții, automat vom avea o lume mai bună. O lume în care trufia, lăcomia, răutatea,

crimă, înșelăciunea nu apar, cu toții fiind preocupați să ne ajutăm aproapele, oricare ar fi acela.

Știm cu toții că aceasta utopie absurdă ne îndepărtează de viața adevărată, că aceste dogme artificiale sunt în totală contradicție cu natura umană – *omul cea mai rea dintre fiare* – conștientizăm cu toții că religiile inventate de oameni sunt mult prea simpliste și convenabil construite – având în centru chiar inventatorul și unicul beneficiar, **OMUL** – pentru a rezista la o simplă comparație cu complexitatea Universului, însă înaintam orbește, de cele mai multe ori **uitând să trăim**. Aruncăm prea ușor la gunoi viața reală, singura ce ne este dată, certă, pentru o eternitate iluzorie, o fată Morgana a deșertului existențialist.

Învățăm cum să gândim, suntem educați în spiritul conformist al unei dogme sau alta (acestea se schimbă funcție de regiune și epocă) aproximativ o treime din viață. Cu toate că petrecem aceleași ore nesfârșite închiși în spatele unei bănci, cu toate că transpirăm nopțile dinaintea examenelor, de frică să nu pierdem trenul social, avem tendința de a asocia această perioadă a copilăriei și tinereții cu cel mai frumos interval al vieții noastre, perioada când ne pregătim pentru acei 15-20 de ani de maturitate. Toate celelalte perioade sunt urâte, alergând permanent după salarii și beneficii, muncind istovitor pentru a ne plăti facturile și atunci când în sfârșit câștigăm ceva, risipim totul într-o clipă de euforie, doar pentru a relua corvoadă de la capăt. De cele mai multe ori, când vreo boală fatală sau bătrânețea ne surprind, luându-ne picioarele în plină alergare, suntem uimiți și șocați, ca și cum niciodată nu am fi știut că totul se poate sfârși într-o clipă.

Perioada de maturitate a individului **este atât de absurd de scurtă**, între vârsta de 30 și 45 de ani, încât pare de neînțeles de ce 99% dintre oameni și-o petrec într-o rutină absolută, stând închiși în spatele unor mici băncuțe din placaj, de doi metri pe doi, terorizați de câțiva slujbași mai bine plătiți, așteptând ora 17 pentru a fugi cu metrul spre o viață la fel de sordidă în fața televizoarelor.

De prea multe ori am întâlnit indivizi la vârsta a treia vorbind despre copilărie și tinerețe cu nostalgie și candoare, despre epoca în care totul era mai colorat, mai gustos, mai iubitor. Trăncănesc înconjurați de ascultători îngăduitori și înțelegători și egoiști, ce se gândesc de fapt la propria copilărie: „fiecare om își vede trecutul în culori mai vii”. Am refuzat să cred în acest argument și am discutat cu acei oameni despre prezentul lor, de ce acesta este atât de sordid și tern?! Majoritatea mi-au răspuns că au o vagă idee despre perioada dintre 30 și 40 de ani; rememorează în flash-uri scurte nașterea primului copil, prima mașină adevărată, prima vacanță în străinătate, prima promovare sau primul bonus de performanță. Însă atunci când se gândesc la perioada de după 40 de ani, anii parcă zboară mai repede, ca și cum timpul s-ar grăbi să termine odată ce a început. Sunt anii eșecurilor, ai victimizării, ani de suferință în care goană de la o lună la alta pentru plata facturilor devorează întreaga conștiință, precum un vierme ce se hrănește din cortex. Câștigi mai mult, nu te opri- vom cumpăra o casă mai mare, vom lua o mașină mai scumpă, vom da în sfârșit copiii la o școală privată, la un liceu mai bun. Le este greu să își amintească ce au făcut într-un anume an, și atunci își explică trecerea timpului în termeni simpliști: „anul când mi-am schimbat mașina”, „atunci când am schimbat parchetul”, „anul ăla rău, atunci când am divorțat” etc. Pentru cei mai norocoși dintre ei această vârstă trece fără nicio urmă, rutina serviciului și cea a vieții personale înghițind totul într-un bulgăre mare de amintiri amestecate și confuze, ce se rostogolește inevitabil spre punctul terminus. Cred că pentru mulți dintre aceștia, aniversarea vârstei de 60 de ani îi lovește cu o măciucă în moalele capului, aducându-i violent la realitate.

Este oare corect pentru ființa umană să învețe continuu timp de 30 de ani, pregătindu-se pentru a se bucura de cincisprezece ani de cunoașterea combinată cu putere fizică? Pare nejustificat de mult și mai ales nedrept. Însă **corporațiile capitaliste** au avut grijă să rezolve această problemă pentru noi, întrucât au făcut că exact această

perioadă să fie și cea mai încărcată de sentimentul fricii de pierdere a locului de muncă. Spre sfârșitul acestei perioade oameni de altfel maturi și în putere ajung să se gândească cu speranța la pensionare, că la o salvare. De ce? Pentru că postul lor este vânat deja de tineri de 25 de ani ce acceptă jumătate din salariu (neavând pe nimeni în întreținere), muncesc zece ore pe zi prestând benevol ore suplimentare (nu îi așteaptă nimeni acasă), de imigranți puternici ce vor să strângă ceva bani trăind în condiții mizere, este vânat de schimbările tehnologice ce fac ca și cei mai conștiincioși dintre angajați să fie înlocuiți în cele din urmă de o mașină. Aceasta este perioada când cei mai mulți dintre oameni își pierd locul de muncă pentru prima dată, de multe ori definitiv.

Într-o corporație aflată în schimbare, salariile mari sunt cele mai vânată și eliminate. Când vântul unei crize economice bate prin birouri, răsturnând ceștile de cafea și desfrunzind plantele decorative, **ar trebui să te aștepti la un telefon de la Resurse Umane**. Au trecut câteva zile, luni și telefonul nu a sunat încă? Folosește acest timp pentru a-ți căuta de lucru sau a începe o afacere, acel telefon este la fel de inevitabil ca moartea și taxele, așa cum spun americanii. Este șocant, este nedrept, însă oamenii trebuie să se obișnuiască, acest fenomen este abia la început, cu siguranță nu trebuie invidiați muncitorii ce vor trăi în anul 2150. Ce vor face ei atunci, când 75-80% din locurile de muncă vor fi robotizate, în timp ce restul vor fi ocupate de oamenii dotați cu cel mai ridicat IQ, lucrând în cercetare?!

Când eram copil am citit o carte la modă pe atunci, scrisă de Serge Brussolo, în care eroul principal era un bătrân de 80 de ani, ce nu-și amintea nimic din întreaga sa viață. Amintirile lui se opreau undeva pe la 20-30 de ani, când parcă intrase într-un somn adânc și fără vise și se trezise în pragul morții. Eroul respectiv găsește aproape imediat elixirul tinereții, întinerește brusc și brutal, trece prin multiple aventuri în care salvează în treacăt și lumea, doar pentru a descoperi că în tot acest timp fusese unealta unui personaj malefic,